

ΑΓΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΘΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΓ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1880

ΑΡΙΘ. 133.

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. Ι. |
 » » » Έξωτερικῶ » Δ. |

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

'Εν ὁδῶ Αἰόλου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα πλὴν τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων ἔνευ προπληρωμῆς.

ΠΑΠΥΡΟΣ.

Τὸν παλαιὸν καιρὸν ἤϋσαν πολοπληθές, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Νείλου, τὸ ὠραῖον φυτὸν, τὸ ὁποῖον παριστᾷ ἡ εἰκονογραφία αὐτῆ καὶ τὸ ὁποῖον ὀνομαζέται Πάπυρος. Λέγεται ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἦτο κατασκευασμένος τὸ σπάρτινον κιβώτιον, εἰς τὸ ὁποῖον

ἔθεσε τὸν Μωϋσῆα ἡ μήτηρ του, ἀλείψασα αὐτὸ μὲ ἀσφαλτόπισσαν, ἀφοῦ ἔκρυψε τὸ παιδίον ἐπὶ τρεῖς μῆνας, καὶ ὅτι μεταξὺ τούτων φυτῶν τὸν ἀπέθηκε καὶ τὸν εὗρεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραῶ, καταβάσα εἰς τὸν ποταμὸν διὰ νὰ λουσθῇ. Ἐκ μέσῃ τῶν μακρῶν καὶ ἰσχυρῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ ἐξέρχεται βλαστὸς τριεδρικός, ὅστις φθάνει εἰς 15 ποδ. ὕψος καὶ φέρει ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὠραῖον καὶ πυκνὸν θύσανον (φόνταν). Οἱ Αἰγύπτιοι συνελθίζον νὰ τὸ μασσοῦν· διότι ὁ χυμὸς του εἶναι πολλὸ εὐάριστος καὶ νὰ τρώγουν τὰς

μισχοὺς του ὡς χορταρικὸν εἰς τὴν τράπεζαν. Μὲ τὰς ἴνας τοῦ στελέχους του κατασκευάζον σχοινία καὶ θύσματα χονδρὰ χρησιμεύοντα ὡς ἰστία, καὶ μὲ τὰ φύλλα του καλάθια ἢ κιβώτια καὶ πλοιάρια. Ὁ πάπυρος ὁμοῦς ἐγενεῖν ἐξακουστὸς οὐχὶ διὰ ταῦτα, ἀλλὰ διότι ἐκ τοῦ μυελοῦ του (ψίχας) κατασκευάζον τὸν χάρτην τῶν οἰ ἀρχαῖοι.

Διὰ νὰ κατασκευάσουν δὲ ἐξ αὐτοῦ χάρτην ἔκοπτον τὸν λευκὸν μυελὸν τοῦ στελέχους κατὰ μῆκος εἰς λεπτὰ φύλλα καὶ τὰ ἐπίεζον ἐπὶ λεῖας ἐπιφανείας βρέχοντες μὲ ὕδωρ. Ἐπὶ τῶν φύλλων τούτων, ἀφοῦ ἐσταγνόνοντο ἔγραφον οἱ ἀρχαῖοι τὰ βιβλία των, τὰ ὁποῖα δὲν ὁμοιάζον ὡς πρὸς τὸ σχῆμα μὲ τὰ ἰδικὰ μας, καθότι ἐκεῖνα ἦσαν κωρίδες χάρτου μακρῆ, αἱ ὁποῖαι ἐτυλίσσοντο

κλιονδρικός εἰς ῥάβδους, ἐπίτηδες κατασκευασμένας.

Σήμερον οἱ ποικνοὶ καὶ μεγάλοι θύσανοι (φόνταν) τοῦ παπύρου δὲν κοματίζουσι πλέον εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νήλου. Ὄττω δὲ πληρῆται λόγος προφητικὸς, καθ' ὃν κοί πάπυροι παρὰ τοὺς ῥυάκας τῆς Αἰγύπτου, οἱ παρὰ τὰ στόματα τῶν ῥυάκων καὶ πᾶν τὸ ἐσταρμένον πλησίον τῶν ῥυάκων θέλει ἐξηραθῆ, ἀποβρυθῆ καὶ ἀφανισθῆ.»

Πρὶν ἔλας λείπει ἀπὸ τὴν Αἰγύπτου ὁ πάπυρος, ἵστις σήμερον μόνον εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἀφρικῆς ἀπαντᾷται, ἔρχις καὶ κατὰ,

Πάπυρος.

σιευάζεται εἰς τὴν Πέργαμον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἄλλο εἶδος χάρτου, πολλὸ στερεωτέρου, ἐκ λεπτῶν δερμάτων, ὁ λεγόμενος περιγραμνός, ἥτοι μεμβράνη, ἐπὶ τοῦ ὁποίου σώζονται μέχρι σήμερον τὰ πολυτιμότερα χειρόγραφα βιβλία. Ἀκολούθως ἤρχισε νὰ κατασκευάζηται καὶ ἐκ βάμβακος καὶ ἐξ ἄλλων φυτικῶν ὀσίων· σήμερον δὲ, ὅτε ἡ μηχανικὴ ἀνεπτύχθη, καὶ ἐκ κορμῶν δένδρων!

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Ἰδὲ προηγουμένον φύλλον)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Ἡ λυπηρὰ ἀπώλεια.

Τὴν 8ην Φεβρ. εὗρον ὅτι τὸ γάλα τῆς Ῥόζας εἶχεν ἐντελῶς σπειρέσει! καθήσας δὲ κατὰ γῆς πλησίον τῆς, ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν καὶ ἐκλαυσε πικρῶς. Ἡ λυπηρὰ ὄρα εἶχε φθάσει ἤτο ἠναγκασμένος νὰ σφάξῃ τὴν Ῥόζαν, τὸν ἡμερον σύντροφον τῶν θλιψέων του, τὸ μόνον ζῶν θν, τὸ ὁποῖον ἐγλύκανε τὴν μοναξίαν του καὶ, ἤτο ἠναγκασμένος νὰ φουδύσῃ τὴν πιστὴν σύντροφόν του νὰ βοήθῃ τὴν μάχαιραν εἰς τὸν καιμὸν τῆς καὶ νὰ τῆς προξενήσῃ πόνον, ἐνῶ αὐτὴ εἶχε τῷ κάμει τόσας καλωσύνας!

Τοιαύτην ἀποτρόπαιον ἀλλ' ἀπαραίτητον πρῶξιν δὲν ἠδύνατο ἀκόμη ν' ἀποφασίσῃ νὰ πράξῃ "Ὅθεν ἀνέβαλεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν τὴν πραγματοποιήσῃ αὐτῆς. Εἶχε τροφήν δι' ὀλίγας εἰσέτι ἡμέρας καὶ λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ τὴν φεισθῇ.

Τὴν 12ην Φεβρ. ἔγραψεν εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του ὡς ἑξῆς: «Εἶναι ἀδύνατον εἰς τὰς παρούσας θλιψέας καὶ ἀνησυχίαν μου νὰ γράψω ὅλα ὅσα συμβαίνουν. Αἱ τροφαί μου ὀλιγοστεύουν, καὶ ὅμως δὲν δύναμαι χωρὶς νὰ διακινδυνεύσω τὴν ὑγίαν μου νὰ ἐλαττώσω τὴν καθημερινὴν τροφήν μου. Ἡ Ῥόζα ἀπ' ἐναντίας παχαίνει καὶ φαίνεται ὅτι μὲ προτρέπει νὰ καταφύγω εἰς καλλιτέραν τροφήν, καὶ ὅμως δὲν δύναμαι ν' ἀποφασίσω νὰ τὴν σφάξω!

13η Φεβρ. «Ἠρσύνθησα πανταχόθεν εἰς τὸ κτηνοστάσιον ἴσως εἴρω τροφήν τινὰ ἀποταμιευμένην, ἀλλ' οὐδὲν εὗρον, ὃ δὲ κόπος συνήργησε μόνον εἰς τὸ ν' αὐξήσῃ τὴν πείνάν μου. Τί θὰ γείνω ἐγὼ καὶ ἡ πτωχὴ Ῥόζα!» Ὡ θεεὶ, βοήθησόν με!»

17η Φεβρ. «Τὸ φύχος ἠδῆσσε τόσον πολὺ ἀπὸ χθὲς τὸ ἑσπέρας, ὥστε εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ἀνάψω φωτιάν. Ὁ ψυχρὸς οὗτος καιρὸς εἶναι κατάλληλος εἰς τὸ νὰ διατηρῇ τὸ κρέας τῆς Ῥόζας, ἐὰν τὴν σφάξω, ἀλλὰ τίς ἠξεύρει, πιθανὸν νὰ μεταβληθῇ καὶ νὰ γείνω θερμότερος, καὶ τότε, ἐπειδὴ δὲν ἔχω ἀρκετὸν ἄλας διὰ νὰ ἀλατίσω τὸ κρέας τῆς, θὰ χαθῇ ἐπὶ ματαίῳ. *Ὁχι, θὰ περιμείνω μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀνάγκης.

18η Φεβρ. «Τὸ φύχος ἐπικρατεῖ καὶ μὲ ἐνθυμίζει τὴν προσβολὴν τῶν λύκων. Τίποτε δὲν τοὺς ἐμποδίζει τῶρα ἀπὸ τοῦ νὰ περιφέρωνται εἰς τὰ ὄρη. Θεεὶ μου! προφύλακόν με ἀπ' αὐτούς! Πόσον φοβερὸν νὰ διασπαραχθῇ τις ἀπὸ τὰ ἄγρια καὶ αἰμοβόρα ταῦτα θηρία! Καλλίον νὰ καταπλακωθῇ ἀπὸ σωρὸν τινὰ χιόνος.»

20η Φεβρ. «Ἐκάμα τὴν τελευταίαν μου ἀπόφασιν. Ναι, θὰ ἀφῆσω τὸ κτηνοστάσιον αὐριον, καὶ ἐὰν μοι

συμβῇ ἀπευχταῖόν τι, θὰ σημειώσω τὴν αἰτίαν, ἥτις μὲ αἰθροῦσεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην. Χθὲς τὸ βέλτασμα τῆς Ῥόζας μὲ ἀφύπνησεν ἀπὸ τρομερὸν τι ὄνειρον. Ὁνειρευόμην, ὅτι ἐκοπτον εἰς κομμάτια τὴν Ῥόζαν, καὶ δὲ χεῖρές μου ἦσαν ὀλοαίματοι: ἐν ᾧ δὲ ἔκαιμον τοῦτο, ἡ Ῥόζα ἐξέφερε γοεράς κραυγὰς καὶ μὲ παρετήρει μὲ πολλὴν θλίψιν. Ἐξυπνήσας εὗρον, ὅτι τὰ δάκρυα ἔβρεον εἰς τὰς παρειάς μου, ἀλλ' ἐχάρην ἰδὼν, ὅτι ἡ Ῥόζα ἔζη ἀκόμη στρέψας δὲ πρὸς αὐτὴν τὴν ἐχάιδευσά με πολλὴν ἀγάπην· ἡ χαρὰ μου αὕτη ταχέως ἠφανίσθη, ἐνθυμῶμαι, ὅτι ἐπὶ τέλους ἤμην ἠναγκασμένος νὰ καταφύγω εἰς τὸ ἔσχατον ἐκείνο μέτρον. Μετὰ δύο ἡμέρας αἱ τροφαί μου θὰ ἐξηντλοῦντο ἐντελῶς. "Ὅθεν ἔπρεπε ν' ἀποφασίσω ἀμέσως περὶ τοῦ πρακτέου· ἔλαβον τὴν μάχαιραν καὶ ὕψωσα τὴν χεῖρά μου διὰ νὰ δώσω τὸ τελευταῖον κτύπημα εἰς τὸ δυστυχὲς ζῶον· ἀντὶ τούτου ὅμως ἡ μάχαιρα ἔπεσεν ἐκ τῆς χεῖρός μου καὶ ἀντὶ νὰ τὴν σφάξω, τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὴν κατεφιλον.»

«Τὸ φύχος ἤτο μέγα ἀνάψας δὲ φωτιάν, ἐκάθησα πλησίον καὶ ἐθερμαινόμεν, συλλογιζόμενος.» Ἐὰν οἱ λύκοι δύνανται νὰ τρέχουν ἐπὶ τῆς χιόνος, διατί καὶ ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ πράξω τὸ αὐτό;

«Ὁ συλλογισμὸς οὗτος μὲ ἔκαμε νὰ τρέμω ἐκ χαρᾶς ἀλλὰ ταχέως οἱ φόβοι μου ἐπανῆλθον. Τί; διὰ νὰ φεισθῶ τὴν Ῥόζαν πρέπει νὰ ἐκθέσω τὸν ἑαυτὸν μου εἰς τοὺς λύκους;

«Ἀλλὰ, εἶπον κατ' ἑμαυτὸν, ἂς ὑποθέσω, ὅτι ἔσφαξα τὴν Ῥόζαν, δύναμαι τάχα νὰ ἦμαι βέβαιος, ὅτι τὸ κρέας τῆς θὰ διαρκέσῃ μέχρι οὗ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο; Ἐνίστε τὸ ὄρος τοῦτο εἶναι ἐσκεπασμένον ἀπὸ χιόνα καθ' ὅλον τὸ θέρος, εἰς τοιαύτην δὲ περιστασιὴν πῶς θὰ διατηρηθῶ ἐδῶ χωρὶς τροφήν; Καλλίτερον, λοιπὸν, δι' ἐμὲ εἶναι τῶρα, ὅπου ἡ χιών εἶναι σκληρὰ νὰ κατασκευάσω μικρὸν τι ἔλκυθρον, νὰ καθίσω δὲ ἐπ' αὐτοῦ μὲ τὴν Ῥόζαν καὶ ν' ἀρεθῶμεν εἰς τὸν κατήφορον· τότε καὶ λύκοι ἂν μᾶς προσβάλλουν, δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ μᾶς φθάσουν, διότι ἡ ταχύτης τοῦ ἐλκυθροῦ εἰς τὸν κατήφορον, θὰ ἦναι πολὺ μεγαλειτέρα τῆς τῶν λύκων, καὶ οὕτω σωζόμεθα ἀμφοτέροι.»

«Ταῦτα συλλογισθεὶς ἐσηκώθη ἀμέσως καὶ ἤρχισα τὴν ἐργασίαν, μετ' ὀλίγον δὲ κατώρθωσα, διὰ τῶν ξύλων καὶ τῶν σχονιῶν, τὰ ὁποῖα ἐρέθησαν εἰς τὸ κτηνοστάσιον, νὰ κατασκευάσω ἔλκυθρον τι ἀρκετὰ μέγα, ὥστε νὰ χωρῇ ἐμὲ καὶ τὴν Ῥόζαν.

«Ἀφοῦ ἐτελείωσα τὴν ἐργασίαν, ἐπλησίασα τὴν Ῥόζαν καὶ τὴν ἐχάιδευσά, εἰπὼν: Μὴ φοβοῦ, ἀγαπητὴ Ῥόζα, μαζὶ ὑπεφέραμεν ἐδῶ, μαζὶ καὶ θὰ σωθῶμεν. Ποτὲ δὲν θὰ βῶμε τὴν χεῖρά μου εἰς τὸ αἷμα τῆς ἀ-

γαπημένης μου Ρόζας, ἡ ὁποία ἐστάθη ἡ τροφὸς καὶ σύντροφος καὶ ἐμοῦ καὶ τοῦ σεβαστοῦ μου Παπποῦ ἐπὶ τόσους μῆνας! Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν κατάστασίν μας γνωρίζω πῶς νὰ διευθύνω ἑλκυσθῶν, καὶ ἔστιν ἀκόμη ὁ τόπος ἦναι πολὺ κατωφερῆς, ὥστε νὰ μὴ ἀναποδογυρισθῶμεν. Ἐὰν δὲ ἡ Ρόζα γίνεται ἐμπόδιον, θὰ τῆς δέσω τοὺς πόδας καὶ θὰ τὴν βάλω ὀπισθεν τοῦ ἑλκυσθῶν, ὥστε νὰ χρησιμεύῃ καὶ ὡς ἰσοσταθμίζον βάρος. Τὰ λοιπὰ ἀφίνω εἰς τὴν ἀγαθὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ μου.

«Μὲ τοὺς διαλογισμοὺς τούτους κατεκλίθην ἀποφασίσας ἐνωρὶς τὴν ἐπομένην πρωΐαν νὰ βάλω εἰς πρᾶξιν τὸ σχέδιόν μου τοῦτο· ἀπεκοιμήθην δὲ παραδώσας ἐμαυτὸν εἰς τὴν φροντίδα τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς μου.»
(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΦΑΝΗ ἢ ΤΟ ΚΟΡΑΣΙΟΝ

Τὸ ἐμπιστευόμενον εἰς τὸν Θεόν.

Τὸ ἀγαπητὸν τοῦτο μικρὸν κοράσιον, τὸ ὁποῖον βλέπομεν κοιτόμενον ἐπὶ τῆς χιόνης ἐν τῷ σκοτεινῷ δάσει, ἀπεδειώχθη τῆς οἰκίας ὑπὸ τῆς μητριᾶς του. Διὸς ἤρνετο νὰ πράξῃ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ἀπίμον. Περιεπλανήθη πολλὰς ἡμέρας, προσπαθοῦν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν, ὅπου κατοικεῖ ἡ μάμμη του, ἡ ὁποία ἦτο γυνὴ εὐσεβῆς, καὶ ἡ ὁποία ἐφρόντιζε νὰ ἀνατρέψῃ τὴν μικρὰν κόρην, ἀφ' οὗ ἡ μήτηρ τῆς ἀπέθανε, καὶ τὴν ἐδίδαζε νὰ φοβῆται καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὸν Θεόν. Τὸ κοράσιον ὠδοιπόρησεν ἑκατὸν μίλια χωρὶς νὰ ἔχῃ λεπτὸν, ἀλλ' ὁ Θεὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεπίστευετο,

ἤνοιγε τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων νὰ φέρονται συμπληθητικῶς πρὸς αὐτὸ, καὶ ἐνίστε χωρικῶς τις τὸ ἐλάμβανεν εἰς τὸ ἀμάξιόν του, ἄλλος δὲ τῷ εἶδεν ὀλίγον ἄρτον διὰ νὰ μὴ ἐξαντληθῇ ἐκ τῆς πείνης, καὶ πάντοτε εὕρισκε μέρος νὰ κοιμηθῆται τὴν νύκτα. Ἄλλ' ἐνίστε ἔχανε τὴν ὁρμήν καὶ ἐπλανᾶτο, καὶ οὕτω διήρχετο ὁ καιρὸς. Τέλος ἐφθασε πλησίον τοῦ μέρους, ὅπου ἡ μάμμη τῆς κατοικεῖ, ἀλλ' ἡ νύξ τὸ κατέλαβεν, ἐν ᾧ ἦτο εἰσέπῃ εἰς τὴν ἕδδν, ἡ ὁποία διήρχετο διὰ τοῦ δάσους. Τὸ κοράσιον ἦτο πολὺ κουρασμένον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ ἐπὶ τῆς χιόνης, καὶ ἐπὶ τέλους ἔπεσε παγωμένον ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἔτρεψε δὲ καθ' ἑλὸν του τὸ σῶμα καὶ ἐνόμισεν, ὅτι ἤθελεν ἀποθάνει. «Ἄλλ' ἐὰν ἀφισπρωθῶ εἰς τὸν Θεόν μὲ δλην μου τὴν καρδίαν, εἶπε, Αὐτὸς θὰ φροντίσῃ δι' ἐμέ, εἴτε νὰ μὲ σώσῃ, εἴτε νὰ μὲ λάβῃ εἰς τὸν οὐρανόν· ἐκεῖ θὰ ἴδω τὴν ἀγαπητὴν μητέρα μου, ἐὰν δὲν δυνηθῶ νὰ ἴδω τὴν καλὴν μου μάμμη ἐδῶ. Ἐπιθέσθουν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ νὰ μὲ συγχωρήσουν, ἀλλ' ἐμπιστεύομαι εἰς τὸν Θεόν, καὶ διὰ τοῦτο, ὅλα θὰ ἦναι καλὰ ἐπὶ τέλους.» Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον κλεισθῆ καὶ αἱ δυνάμεις τῆς σχεδὸν ἐκλείψαι, ἔστιν ἤχος ἠκούσθη καὶ φῶς ἐλάμψε, καὶ φωνὴ ἠκούσθη γνωστῆ, ἡ ὁποία ἔλεγε «Παῖδί μου Φανῆ!» τὸ δὲ κοράσιον εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς του, μόλις δὲ ἠδυνήθη νὰ εἶπῃ, «Πόσον ὁ Θεὸς εἶναι καλὸς!» καὶ ἐλειποθύμησεν.

Ὁ πατήρ τῆς, ὅστις δὲν ἦτο εἰς τὸν οἶκον, ἔστιν τὸ παιδίον ἐξεδιώχθη, ἔτρεψε πολλὰς ἡμέρας εἰς τὴν χώραν πρὸς ἀναζήτησίν του, καὶ εὐρὼν αὐτὸ τὸ ἔφερεν εἰς τὴν καλὴν του μάμμη, ἥτις περιεποιήθη αὐτὸ ἕως ὅτου ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις του.

Οὕτως ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ ἐξεπληρώθη, διότι ἔχον μόνον ἐσώθη τὸ παιδίον ἀπὸ τοῦ κινδύνου, ἀλλὰ καὶ ἡ προσκόλλησις του εἰς τὸ καλόν, ἐπροξένησε τὴν μετάνοιαν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητριᾶς, οἵτινες ἐπίστευσαν ἐκ καρδίας εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἔκτοτε ἔζησαν εὐτυχεῖς.

ΑΛΚΗΔΩΝ ἢ ΑΛΙΕΥΤΙΚΗ.

Τὸ περίεργον πτηνόν, τὸ ὁποῖον καριστᾷ ἢ παροῦσα εἰκονογραφία, καθήμενον ἐπὶ κλάδου ὑπεράνω τῶν ὕδατων καὶ κρατοῦν εἰς τὸ στόμα του ἰχθύν, ὀνομαζέται εἰς τὴν ζωολογίαν Ἀλκηδών. Ἡμεῖς δὲ δυναμέθα νὰ τῷ δώσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλιεῶς, ἐπειδὴ ἄλιός ἐστι καὶ τρέφεται μὲ αὐτούς.

Ἐπάρχουσι διάφορα πτηνὰ τοῦ εἴδους τούτου, ζῶντα, ἀλλὰ μὲν εἰς τὴν Αὐστραλίαν, ἀλλὰ δὲ εἰς τὴν Ἰνδίαν καὶ ἄλλα εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Εἶναι ὠραῖον θέαμα νὰ βλέπῃ τις αὐτὰ πετόντα κατὰ μῆκος τῶν ρευμάτων μὲ μεγάλην ταχύτητα, ἢ καθήμενα ἐπὶ κλάδου ἐκ-

τεινομένου υπεράνω τοῦ ποταμοῦ καὶ αἰφνιδίως βιπτό-
μενα εἰς τὸ ὕδωρ, διὰ τὴν ἀρπάζωσιν ἰχθῶν, τὸν ὁποῖον
ἀμα συλλάβουν φέρουν εἰς τὴν δυχθην, τὸν κτυποῦν δύο
ἢ τρεῖς φορές κατὰ γῆς, τὸν ὑψώνουν εἰς τὸν ἀέρα, ἔ-

Τὸ πτηνὸν τοῦτο κτίζει τὴν φωλεάν του εἰς τὰς ὀ-
χθας τῶν ποταμῶν καὶ κατασκευάζει αὐτὴν μὲ ὀστᾶ
ἰχθῶων, τὰ ὁποῖα ἐξεμαί ἀπὸ τὴν γούλην του! Ἡ
περίεργος αὕτη φωλεὰ εἶναι μικρὰ καὶ κολλῶ ἀβαθῆς,

Ἄλκιων ἢ ἀλιευτικῆ.

πειτα θέτοντες τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τοῦ στόματος τὸν
καταπίουσαν ὀλόκληρον!

Ἐνίοτε, δταν ὁ ἰχθῶς ᾖ πολὺ μεγάλος, ζητοῦντα
ἐν τὸν καταπίουσι πύγονται!

ἔχουσα μόλις ἡμισυ δακτύλου βάθος. Εἰς αὐτὴν γεννᾷ
τα πτηνὸν διττὸ περίπου ἀά ὀλοστρόγγυλα καὶ λευκά,
τὰ ὁποῖα ἐπιβάσει ἡ ὕψηλεια, καθημένη ἐπ' αὐτά.

Κανδάκη ἡ βασίλισσα τῆς Αἰθιοπίας.

πρὶ ἐξῆνοι, εἶχον προχωρήσει πολὺ εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ ἐνήργουν ἐκτεταμένον ἐμπόριον μὲ τὰς Ἰνδίας.

Αἰθιοπίαν ἀνόμαζον οἱ ἀρχαῖοι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Ἀφρικῆς, τὸ ὁποῖον σήμερον ὀνομάζομεν Νουβίαν καὶ Ἀβυσσινίαν. Ἡ λέξις Αἰθιοπία εἶναι σύνθετος ἐκ δύο

Ἐν μέρει τῆς Αἰθιοπίας εἶχε πρωτεύουσαν τὴν πόλιν Μερήην καὶ ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι διαί ἔφερον τὸ β-

Ἡ βασίλισσα τῆς Αἰθιοπίας Κανδάκη.

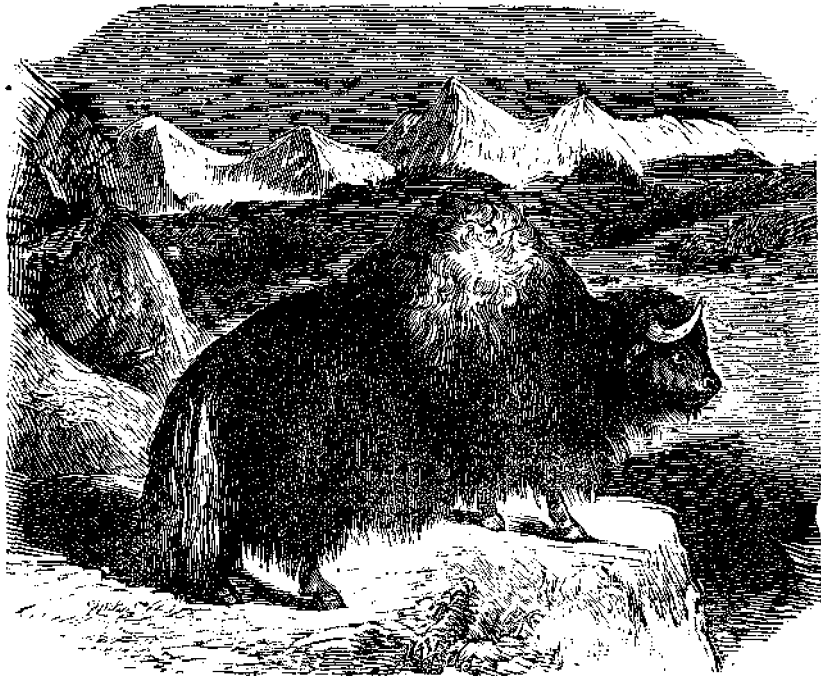
λέξεων, Αἶθι, τὸ ὁποῖον σημαίνει καυομένος, καὶ ἕψ, ὀπός, τὸ ὁποῖον σημαίνει πρόσωπον. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης ἔχοντες τὸ πρόσωπον μελανὸν ὡς ἡλιοκαυμένον, ἀνομάζοντο Αἰθίοπες, καὶ ἐξ αὐτῶν ἡ χώρα ἐκλήθη Αἰθιοπία. Καίτοι ὁμοῦ ἦσαν μαῦροι οἱ ἄνθρω-

πομα «Κανδάκη.» Ἡ πρώτη τῶν βασιλισσῶν τούτων, ἡ ὁποία ἀναφέρεται ὑπὸ τῆς ἱστορίας, ἦτο γενναία καὶ φιλοπόλεμος γυνή, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐπελέγησε κατὰ τῶν Ῥωμαίων, περὶ τὸ 24 ἔτος π.Χ. Καὶ ἐνίκηθη μὲν εἰς τὸν πόλεμον ἐκεῖνον, ἀλλὰ

τοὺς πρέσβεις, τοὺς ὑποίους ἐπεμψεν, ὑπεδέχθη καλῶς ὁ Αὐγεστος καὶ ἐχάρισε τὸν φόρον, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ λάβῃ. Ἡ διάδοχος αὐτῆς εἶναι πιθανῶς ἡ Κανδάκη, τῆς ὁποίας ὁ Εὐνοῦχος ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, καὶ περὶ τοῦ ὑποίου ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸ ὄγδον κεφάλαιον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Ἡ πόλις Μερὴ σήμερον εἶναι κατεστραμμένη καὶ μόνον ἐκτεταμένα ἔρειπα αὐτῆς σώζονται, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀπαντῶνται πολλαὶ μικραὶ πυραμίδες περιέρρου σχήματος. Μεταξὺ τῶν ἔρειπίων εὐρέθησαν προσέτι

καὶ πολλὰ ἀνάγλυφα, παριστῶντα τὰς βασιλίσσας τῆς Αἰθιοπίας, ὡς προσφερούσας δῶρα εἰς τὰς θεοτήτας των. Καὶ ναὶ μὲν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπῆρχεν εἰς τὴν Αἰθιοπικὴν γλῶσσαν μεταφράσεις τῶν Παλαιῶν Γραφῶν, ὁ λαὸς ὅμως τῆς Αἰθιοπίας δὲν ἐλάτρευε τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Καὶ τοῦτο μὴ σὰς φανῆ παραξενονδιότι καὶ σήμερον εἰς πολλὰ ἔθνη εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὁποίων ὑπάρχουν αἱ θείαι Γραφαὶ καὶ πωλοῦνται τόσον εὐθηνά, οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων δὲν γνωρίζουν οὐδὲ λατρεύουν τὸν οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα.

Γιὰ ὁ Θιβέτιος.

ΓΙΑΚ ἢ ΒΟΥΒΑΛΟΣ ΘΙΒΕΤΙΟΣ.

Ἡ παρούσα εἰκονογραφία παριστᾷ εἶδος τι βουβάλου, εὐρισκομένου εἰς τὴν Θιβητιαν καὶ ὀνομαζομένου Γιὰ. Τὸ ζῶον τοῦτο κατοικεῖ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὄρεων τῶν κειμένων 10 ἕως 20 χιλιάδας ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Τὰ ὄρη ταῦτα φυσικῶς εἶναι πάντοτε πολὺ ψυχρά, τὸ δὲ ζῶον δὲν θὰ ἠδύνατο ἐπ' αὐτῶν νὰ ζῆσθ, ἐὰν ἡ θεία πρόνοια δὲν τὸ εἶχεν ἐφοδιάσει μὲ μακρὰς, πυκνάς, ἐριώδεις τρίχας καὶ μὲ πολὺ πάχος. Αἱ λιπαραὶ τρίχες του, ἐπὶ τῶν ὁποίων δύναται νὰ κυλίηται καὶ νὰ κοιμᾶται, συντείνουσι πρὸς ἀσφάλειαν καὶ ἀνάπαυσίν του. Οὕτω δὲ καλῶς προφυλαγμένον δὲν φοβεῖται τὰς χίνας, καὶ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν πέσῃ, αἱ μαλακαὶ τρίχες του τὸ προφυ-

λάττουσι ἀπὸ βλάβην καὶ σώζουσι τὴν ζωὴν του. Οὕτως ὁ Θεὸς εἰς ὅλα Αὐτοῦ τὰ πλάσματα ἔδωκεν ὅ,τι εἶναι χρήσιμον εἰς αὐτά.

Τὸ κρέας τοῦ ζῶου τούτου δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐξαιρετοῦ τροφῆ διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸ δὲ δέρμα εἰς διαφόρους αὐτοῦ χρήσεις.

Ἡ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ.

Πρέπει νὰ κάμνωμεν τὸ καλόν, πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν τὸ κακόν.

Ἄλλὰ τί τὸ καλόν; τί τὸ κακόν;

Τούτου ὁ δικαστὴς εἶναι ἐντὸς ἡμῶν, ἀποφασίζε δὲ, καὶ ἡ ἀπόφασίς του εἶναι καταφανής.

Ἡ θλίψις εἶναι ἐν τῇ καρδίᾳ ἐκείνου, ὅστις ἐπραξε τὸ κακόν, τὸ ἐρύθημα εἶναι εἰς τὰς παρειάς του, φε-

γει τὴν ἡμέραν καὶ κρύπτεται ἐντροπιασμένος.

Δύτι ὁ λογισμὸς τοῦ ἐγείρεται ἐναντίον τοῦ, καὶ τῷ δεῖκνύει τὸ κακόν, καὶ τὴν ἀσχημίαν τοῦ κακοῦ.

Ἐκείνος, ὅστις πράττει τὸ καλόν, ἔχει τὴν ψυχὴν ἤσυχον, καὶ δὲν φοβείται τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων.

Διότι ὁ λογισμὸς τοῦ τὸν ὑποστηρίζει, τὸν φωτίζει καὶ τῷ δεῖκνύει τὴν καλὴν ὁδόν.

Ἰπάρχει ἐντὸς ἡμῶν αἴσθησις, ἣτις μᾶς λέγει «Ἰδοὺ τὸ καλόν, καὶ ἰδοὺ τὸ κακόν.» Αὕτη ἡ αἴσθησις εἶναι ἡ συνείδησις. Ἡ συνείδησις εἶναι ὁ τρόμος τῶν κακῶν, ἡ χαρὰ τῶν καλῶν.

Ἡ συνείδησις τοῦ κακοῦ τὸν καταδικάζει, καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐπαινοῦν. Ἡ συνείδησις τοῦ καλοῦ τὸν δικαιώνει, καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι τὸν καταδικάζουν.

Ἡ συνείδησις εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἣτις ἀκούεται ἐντὸς ἡμῶν.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ I. Δ. Ζ.

ΟΙ ΚΑΛΜΟΥΚΟΙ ΤΑΡΤΑΡΟΙ

Μεταξὺ τῶν Καλμουκίων Ταρτάρων αἱ γυναῖκες ὑπερτεροῦσι τοὺς ἄνδρας εἰς τὴν ἰπικίην. Καλμουκὸς ἔφιππος φαίνεται ὡς μεθυσμένος, καὶ ὡς ἔτοιμος νὰ πέσῃ κατὰ πᾶσαν στιγμήν, ἂν καὶ οὐδέποτε πίπτῃ. Ἄλλ' αἱ γυναῖκες καθήνται μετὰ πλείονος ἐλευθερίας, καὶ ἰπεύουσιν ἀξιόλογα. Τὴν τελετὴν τοῦ γάμου τελοῦσιν οἱ Καλμουκοὶ ἔφιπποι. Πρώτῃ ἰππεύει ἡ κόρη, καὶ τρέχει ταχύτατα. Ὁ ἑραστής ἐπιδιώκει καὶ ἂν προλάβῃ αὐτήν, θεωροῦνται νενυμφευμένοι, καὶ ἐπιστρέφουσιν ὁμοῦ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ γαμβροῦ. Ἄλλ' ἐνίοτε συμβαίνει ἡ κόρη νὰ μὴ νουστιμηθῆται τὸν ἐπιδιώκοντα, καὶ τότε καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν, νὰ μὴ προληφθῇ. Δηγοῦνται δὲ, ὅτι οὐδέποτε Καλμουκίς τις προελήφθη, ἂν μὴ εἶχε κλίσει πρὸς τὸν διώκοντα αὐτήν.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΑ

Ἰπάρχει μετὰ τῶν ἐν Βιέννῃ κατοικούντων Ἰουδαίων ἡ συνθήσια νὰ ἐνταφιάζουσι ἐπισήμως κατὰ πᾶν ὄρθρον ἔτος πάσας τὰς ἱερὰς αὐτῶν Γραφάς, αἵτινες κατήνησαν ἀχρηστον ἐνταφιάζουσι δ' αὐτὰς ἐν πομπῇ καταθέτοντες ἐν λάκκῳ ἐπὶ τοῦτῳ κατασκευασμένῳ, ἀφοῦ τὰς βάλουν εἰς λινοὺς σάκκους. Μετὰ τοῦτο ἐκθέτουν εἰς δημοπρασίαν τὸν τόπον τῆς ταφῆς, καὶ τὸ προελθὸν ἀργύριον ἀφιεροῦσι πρὸς τὴν διατήρησιν τῶν δημοσίων σχολείων. Ἡ πρὸ μικροῦ γενομένη τοιαύτη δημοπρασία ἐχορήγησεν εἰς τὰ μνησθέντα σχολεῖα παρὶ τὰς 1000 ὀρ. Ὡστε ἡ Ἁγία Γραφή καὶ διὰ τῆς ταφῆς αὐτῆς ὠφελεῖ τὸ ἀνθρώπινον γένος!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΒΡΕΦΟΥΣ,

Ὡς ἄστρον φαεινότετον ἀνέτειλας, ὦ βρέφος·
Πλὴν αἰφνιδίως ζωφερὸν ἐκάλυψέ σε νέφος.
Εἰς τῆς ζωῆς τὸ στάδιον παρουσιάσθης μόλις,
Καὶ θάνατος ἀνηλεῶς σ' ἀφήρπασεν ἐξώλης.
Πρὶν ἔτι φθάσῃς ἐπὶ γῆς νὰ θέσῃς πρώτον βῆμα,
Μὲ ἀπηνῆ ἢ Ἄτροπος ψαλίδα τὸ σὸν νῆμα
Ἄπέκοψε, καὶ τάφος

Ζοφώδης σ' ὑποδέχεται, ψυχρὸν, μοιραῖον σκάφος!
Ἀνέτειλας ἀλλ' ἔδυσας σχεδὸν πρὶν ἀνατελεῖν,
Καὶ χωρισθεῖσα ἡ ἀγνὴ ψυχὴ σου ἐκ τῆς ὕλης
Ἀπέπτ' εἰς τὰ οὐράνια τοῦ Πλάστου ὑπερῶα
Ὡς ἄσπιλος περιστερὰ, ἀκήρατος, ἀθώα.

Ὡς βρέφος ἐκ τοῦ μητρικοῦ προήχθης εἰς τὸ εἶναι,
Προτοῦ πλὴν σὲ κατάσχωσιν αἱ λύπαι καὶ ὀδύνη,
Πρὶν σὲ λυπήσῃ πόνος,

Τὴν πρόσκαιρον κατέλιπες κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος,
Καὶ εἰς τοῦ Πλάστου τὰς μονὰς ἀπήλθες ἐν εἰρήνῃ,
Ἐνθα οὐκ ἔστι στεναγμὸς, οὐ λύπη, οὐκ ὀδύνη,
Καὶ τῆς ἀγνεῖας τὸν λαμπρὸν ἐκεῖ φοροῦν χιτῶνα
Θὰ φάλλῃς σὸν τοῖς Χερουβαὶμ τὸν ἅπαντα αἰῶνα
Τὸν ὕμνον τὸν Τρισάγιον,
Βρέφος ἀγνὸν καὶ ἅγιον.

Πρὶν εἰς λεμιῶνα εὐανθῆ πατήσῃς ἔτι πόδα,
Πρὶν τὰ ὠραῖα ὑσφρανοῦς κ' εὐώδη τούτου ῥόδα,
Πρὶν ἔτι χεῖρα ἐπ' αὐτῶν ἐκτείνῃς, ἵνα ὀρέψῃς,
Καὶ μὲ ἐν στέμμα ἐξ αὐτῶν τὸ μέτωπόν σου στέψῃς,
Μὲ πόδα ἀγαλλόμενον πρὶν ἐπ' αὐτῶν σκιρτήσῃς,
Πρὶν εἰς τὰ χεῖλη σου τ' ἀγνὰ τὸν κύλικα ἐγγίσῃς
Τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν δεινῶν,

Ὁ θάνατος σ' ἐμάρανεν ὡς τ' ἄνθος τὸ ἑαρινόν.
Μόλις τὸ φῶς ἠτένισας ἡλίου ἐφημέρου,
Καὶ τοῦ φωτὸς ἐπόθησας ἐκείνου τ' ἀνεσπέρου
Τὴν λάμπην τὴν αἰδίου, καὶ τοὺς αἰθέρας σχίζων
Πτεροῖς ἄγγελος φωτὸς, ἐξ οὐρανοῦ κομίζων
Τὸ πρόσταγμα τὸ ἱερὸν καὶ ἅγιον τοῦ Πλάστου,
Τὰς ἀπορρήτους ἐκτελῶν καὶ κτίσεις καὶ βουλὰς του,
Τὰς πτερογὰς ἀνοίγων

Σὲ φέρει ἐναέριον ἐπὶ λευκῶν πτερίγων.
Καὶ διαβαίνων μετὰ σοῦ ἀέρας καὶ νεφέλας,
Εἰς τ' οὐρανοῦ τ' ἀνεσπερον σ' ἀναβιβάζει σέλας,
Κ' ἐκεῖ σελαγιζόμενον μὲ θείας λαμπηδόνας,
Τὸν Πλάστην θὰ ὕμνολογῆς εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας,
Καὶ ἡ ἀγνὴ σ' εὐπρόσδεκτος θὰ ἦναι ἱεσία,
Ὡς εὖσμος λιβανωτὸς καὶ σμόρνα καὶ κασία,

Ἐκεῖ εὐδαμονίαν,
Ἐκεῖ μακαριότητα θὰ χαίρῃς αἰωνίαν.

I. ΞΗΓΟΝΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ταχύτης. Ὁ ἄνθρωπος κανονικῶς περιπατῶν διανεῖ

εἰς ἕκαστον δευτεροβάτητον πῶδ.	4
καυδρομικὴ ἀμαξία	8
οἱ πλείστοι τῶν ποταμῶν	5—6
πλοῖον Ἰστιοφόρον	14
ἵππος ἀγγλικός	45
κῶν κωμηγετικὸς	80
ὁ ἀέρας	100
ἡ περιστέρα	129
ἄνεμος σφοδρὸς	1200
ὁ ἤχος	1080
σφαῖρα τουρκικὴ	1500
» τῶν 24 λεπτῶν	2399
ἡ Γῆ ἐν τῇ τροχῇ τῆς	(4 μιλ.) 90,000
τὸ φῶς	(42,000) μιλίων

Ἐξ ἡ ἑπτὰ ὁ Κύριος βδελύσσεται, ὦ φίλοι,
 υπερήφανους ὀφθαλμοὺς, γλῶσσαν ψευδῆ καὶ χελεῖν,
 χεῖρας, ἄστινες χύουσι τὸ τῶν ἀδίων αἷμα·
 Καρδίαν, κακὸς λογισμὸς λαμβάνουσαν ὡς θέμα
 Πόδας, ὅστινες τρέχουσι ἵνα κακοποιῶσι·
 Ἀνθρώπους συνεθίζοντας νὰ ψευδομαρτυρῶσι
 Κ' ἐκείνοι, ὅστις ἐπίστας εἰς ἀδελφοὺς ἐμβάλλει.
 Αὐτοὶ δὲν ἔχουσι ποσῶς εἰς τὴν ψυχὴν τῶν καλλῶν.
 Ὅπως ἰλαρὸν δὲν πύεται
 εἰς ὄντινα εἰς τὰ κακὰ τὰ ἄνω υποπίπτει.
 (Παροιμ. κεφ. ζ'. 18—19).
 (Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς).

Συμβουλὴ Ἀραβὸς ποιητοῦ.

Ἄν ἔχῃς τίσιον καιριῶν κ' εἶδ' εὐγενῆς, ἀγάλλου
 Ἄλλὰ προσκλήθην καὶ σὺ νὰ στολισθῆς μετ' ἄλλου.
 Ἀμφοτέρ' οἱ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς οικογενείας
 Ἀποτελοῦν τὴν ἀληθῆ στολὴν τῆς εὐγενείας.
 Ἀμφοτέροι διαφορὰς δὲν ἔχουν μικροτέρας
 Ἀφ' ὧσας ἡ σημερινὴ τῆς χριστινῆς ἡμέρας.
 Σήμερον μετ' τὴν χριστιανὴν τροφὴν σου δὲν χορταίνεις,
 Ὅδ' ἔξ ἐκεῖνης αἵρων δυνάμεις περιμένεις.
 (Ἐκ τῆς Μνημοσύνης)

Γρίφος.

Τῆς θείδος ὑπέλληλος ἀέριαιος ὑπέρχω,
 Καὶ τοῦ δικαίου εἰς λαοὺς πολιτισμένους ἄρχω.
 Ἀμφισβητῆσαι, ἀδικα, διαφορὰς, ὄρεξαι,
 Ἐπὶ τροφῶν παντοδαπῶν, ἐμπόρων διενέξαι,
 Καὶ ἄλλων ἔριδας πολλῶν, τὰ δαλίω μόνος.
 Εἶναι ἡ κρίσις μου καὶ νῶν, ἡ ἔγκρισίς μου νῶ μοσι!
 Ἀποκαλύπτω τ' ἄνομα, καὶ νόμους ἐφαρμόζω.
 Κ' εἰς ἔθος φιλοδικαίων καὶ δεσποτῶν δεσπάζω.
 Καὶ ὅπως εἶμαι ἄφυγον ε... πλὴν κ' ἐμφυχὸν ἐμμέσως,
 Ἄν τις θελήσῃ, γίνομαι, ἐν ἀκαρεῖ ἀμέσως.
 Ἄρκαί, ὁ θέλων, θέτερον τῶν ἄκρων μου νὰ κόψῃ,
 Ἐν Σ νὰ θέσῃ, ἐνθα δεῖ, καὶ πάραυτά με δῆψῃ,
 Ἐὰν μὲν θέλῃ ἐμφυχὸν, ἀνδρ' ἀριστον τοξότην,

Τὸν βίον καταστρέψαντα ὀδονηρῶς, δεσμώντην!
 Ἐὰν δὲ θέλῃ ἄφυγον, ὡς πρότερον νὰ μένω,
 Τὴν θέλησίν του ἐκπληρῶ, καὶ ἄφυγον προβαίνω.
 Ἄλλ' ἐπειθεὶ ἀπέκοψε τὸ ἕτερόν μου μέλος,
 Ἐπὶ τῆς γῆς ἀπ' ἀνῶν, μεταναστεύω τέλος!
 Ἀνέρχομαι πρὸς οὐρανόν, καὶ μένω εἰς αἰῶνα
 Παρτιαλλῆς, ποιητικὸς, ὡς βόδον εἰς βοάδινα,
 — Πλὴν σὺλλογεῖσαι, κῆριε, καὶ σχηματίζεις κρίσιν,
 Καὶ βλέπων πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐκεῖ ζητεῖς τὴν λύσιν.
 ὦ! ἄφες! ἄφες! πρὸς Διός, τὸν οὐρανόν, καὶ δεῖρο
 Ἐπὶ τῆς γῆς ἐπέσπευθε δίοτι δὲν εἰςέυρω
 Πῶς, τίνι τρόπῳ καὶ ἐγὼ ἐπὶ τῆς γῆς κατέλθω,
 Καὶ δόξουν οὕτω βλέπων σε, εἰς χεῖρας σου εἰσιθλῶν.
 ὦ! ἄφες με εὐχέτερον... μὲ θλίβεις, μὲ κατέχεις...
 Καὶ ὅμως εἶ με ἄνωξις, δίοτι δὲν προσέγεις.
 Σ....

Δύοις τῶν αἰνιγμάτων τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου.

Ἄων τὸ στοιχεῖον Α.
 Βον » » Β.

Τὰ ἔλυσαν οἱ εἴησι: Ἀθηνῶν Π. Α. Ἀντωνόπουλος, Ε. Μα-
 νουλακάκης, Ι. Κ. Δαμηγιάνης, Ν. Α. Ζαχαριῶν, Ἄλ. Α. Δου-
 ροῦτης, Κ. Βουρνάκος, Δ. Χ. Βουρνάκος, Χρ. Ἡρ. Μητροπού-
 λος, Στεφ. Ἐμ. Νικολοῦδης, Β. Γ. Ἀρισταῖος, Καλλιόπη Ταμ-
 πουραντζή, Ναυπλίου Ἀθ. Σ. Σαϊτηριάδης, Λεβαδείας Ν. Εὐ-
 ρυπαιός, Λαμίας Κ. Ι. Πρασῶς, Ληξουρίου Αἰκατερίνη Βου-
 τανῶ, Λεωνίδου Κ. Θ. Καλλιγᾶς, Γαργαλιῶν Π. Κοντά-
 πουλος, Κωνσταντινουπόλεως Ἡλ. Χρ. Ραπτόπουλος, Λιμέ-
 νος (Σάμου) Σ. Α. Αἰγυνητής, Λειψίας Καλλιόπη Ναούμ,

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- Ποσα ἔματα ἔγραψεν ὁ Σολωμῶν;
- Ποῶς εἶναι ὁ νέος ἕμνος, τὸν ἑπὶ τὸν θά φάλλουν οἱ ἄ-
 ριοι ἐν οὐρανῷ;
- Ποῶς ἦτο ὁ ἰσχυρὸς ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ;

Εἶδοποιήσεις.

Παρακκλῶντες οἱ ἀπανταχοῦ ἀναποκριταί, συνδρο-
 τηταὶ καὶ φίλοι τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων καὶ Ἀστέρος νὰ ἔφρον-
 τίσαι ν' ἀναγεωθῶσιν αἱ συνδρομαὶ ἐγκαίρως, τὸ πᾶν μέχρι
 τῆς 15 Δεκεμβρίου, διὰ νὰ μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τοῦ φύλλου,

Προμηθευθέντες ἐξ Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς εὐ-
 κήνας λαμπράς, στοιχεῖα νέα τοῦ Βεραλίνου καὶ χάρτην ὠ-
 ραῖον, εἶτι δὲ προλαβόντες καὶ συνεργάτην ἰκανόν, ἐπιζόμεν,
 εἶτι δὲ δυνηθῶμεν νὰ προσφέρωμεν εἰς τὰς οικογενείας καὶ
 τὰ τέκνα αὐτῶν ἀμφοτέρα τὴν τε Ἐφημερίδα τῶν Παίδων
 καὶ τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς βελτιωμένω κατὰ τε τὴν ὄψιν
 καὶ τὴν ὕλην.

Ἡ ἀποδοχὴ, ἣν ἔλαβον ἀμφοτέρα τὰ φύλλα, ἐνθαβῶνουν τὸν
 συντάκτην τῶν νὰ ἐλαβῆ, εἶτι καὶ κατὰ τὸ ἐλευσόμενον ἔτος
 δὲ τῶν τῆς αὐτῆς καὶ καλλιτέρας υποδοχῆς.

Ἡ εὐρυτάτη κυκλοφορία τῶν ἐφημερίδων τούτων, ἀριθμου-
 σῶν πολλὰς χιλιάδας συνδρομητῶν καὶ ἐπισκεπτομένων ἀπά-
 σας σχεδὸν τὰς γὰρας τῆς ἠφελίου, εἶναι ἰκανὴ ἀπόδειξις τῆς
 χρησιμότητος αὐτῶν καὶ ἀρκῆσα ἰκανοποίησις εἰς τὸν συντάκτην
 αὐτῆς.